

Rune Fardal, psykologi student

Personlighetsforstyrrelser med hovedvekt på narsissistisk problematikk i relasjon til barn
<http://www.sakkyndig.com> mail: rune@fardal.no

Er noen advokater en del av problemet?

25 mars, 2011, Oppdatert 25.3.2011

Med linker: <http://www.sakkyndig.com/psykologi/artikler/kynisk.htm>
Utskrift : <http://www.sakkyndig.com/psykologi/artikler/kynisk.pdf>

Hvilken rolle spiller advokater i de mest kompliserte saker rundt barnefordeling? Bidrar de til å dempe konflikter eller kan de i en del saker være en del av problemet? De spiller ofte en viktig rolle som bindeleddet mellom domstolenes juridiske språk og foreldrenes hverdaglige utfordringer.

La oss ta et eksempel: I en kjennelse fra høyesterett [HR-2010-02110-U](#) som omhandler tvangfullbyrdelse av samværsrett i en sak der mor nekter far samvær etter å ha fremsatt påstander om seksuelle overgrep er det interessant å se hva fars advokat, **Trine Birgit Rysst** argumenterer med.

Hun skriver:

(7) avgjørelse om samværsrett med barna kan gjennomføres med tvang hvis det ikke foreligger forhold som gjør det "umulig". Forhold som gjør samvær umulig, er typisk at det er sannsynlig at samvær påfører barnet alvorlige psykiske skadevirkninger. Lagmannsretten har stilt for lite strenge krav til at det må foreligge klare objektive holdepunkter til grunn for bevisvurderingen.

(8) Lagmannsretten har lagt stor vekt på mors uttalelser. Også dette er feil lovtolkning. Ankemotpartens bakgrunn og tidligere utsagn tilsier at uttalelsene hennes ikke bør vektlegges i så stor grad som lagmannsretten har gjort.

Ut fra det høyesterett beskriver fra adv. Rysst sin argumentasjon er det interessant å merke seg at hun legger følgende til grunn :

1. Samvær kan gjennomføres med tvang hvis det ikke foreligger "umulighet".
 - a. Som eksempel på slik "umulighet" beskriver hun selv tilfeller der det er sannsynliggjort at samvær påfører barnet alvorlige psykiske skadevirkninger.
2. Videre mener Rysst at klare objektive holdepunkter må ligge til grunn for bevisvurderingen.
 - a. Det må forstås som dokumenterte og sanne beskrivelser.
3. Uttalelser fra personer hvis bakgrunn og uttalelser er av tvilsom objektivitet, bør vektlegges i mindre grad.
 - a. Eks. må psykisk syke mennesker i ubalanse tillegges mindre vekt.

Høyesterett bemerker da også (13) at tvangsfyllbyrdelse ikke kan kreves dersom det er "*sannsynliggjort at det er umulig å oppfylle kravet*".

I (14) skriver høyesterett at "*Det er tilstrekkelig for at tvangsfyllbyrdelse av en avgjørelse om samværsrett skal ansees umulig, at det er sannsynliggjort at det er en reell risiko for at barnet skal bli utsatt for seksuelle overgrep*".

Videre skriver høyesterett (15) at de forstår Rysst dit hen at hun mener det må foreliggje klare objektive holdepunkter for bevisvurderingen, begrunnet i at hovedomsorgsgiver ellers kan misbruke instituttet og dermed unngå den fastsatte samværsordningen og på den måten svekke den samværsberettigedes rettsikkerhet.

Oppsummert fra adv. Rysst

1. Samvær kan gjennomføres om nødvendig med tvang, om det ikke foreligger "umulighet".
2. En forelder som påfører barnet alvorlige *psykiske skadevirkninger* utgjør en "umulighet".
3. Bevisvurdering må bygge på "*klare objektive holdepunkter*", for å unngå misbruk av rettsinstituttet.
4. Misbruk av rettsinstituttet svekker den samværsberettigedes *rettsikkerhet*.

Oppsummert fra høyesterett:

1. Tvangsfyllbyrdelse kan ikke kreves dersom det er "*sannsynliggjort at det er umulig å oppfylle kravet*".
2. "*Umulighet*" når "... *det er sannsynliggjort at det er en reell risiko for at barnet skal bli utsatt for seksuelle overgrep*".

- a. Av det må forstås at om et barn utsettes for fysisk/psykisk overgrep, så kan det holdes borte fra den forelder som utsetter det for dette.

Adv. Rysst sin mening

Som en generell holdning synes det at adv. Rysst mener følgende når hun er advokat for en far som prøver få til samvær med sitt barn, hindret av mor:

1. Samvær med samværsforelder er så viktig at tvang kan benyttes, med mindre det foreligger "umulighet".
2. Det er ikke bra for et barn å være med en forelder som påfører barn alvorlig *psykiske skader*, da det utgjør "umulighet".
3. Fremlagte bevis, herunder påstander, må bygge på *klare objektive holdepunkter*, med andre ord, bevis må kunne dokumenteres og være sanne
4. Usanne og uriktige "bevis" svekker rettsinstituttet bla fordi det svekker den samværsberettigedes *rettssikkerhet*.

Alt dette høres svært fornuftig og rasjonelt ut. Det er åpenbart at Rysst kjenner ordenes betydning, hun har åpenbart forstått lovens intensjoner.

Hva gjør så adv. Rysst selv?

Hva er det advokat Trine Birgit Rysst **selv** gjør når hun er i en situasjon der hun forsvarer en mors brudd på alle disse "edle" motiver og holdninger?

Hva gjør adv. Rysst når hun forsvarer en mor som:

1. selv er alvorlig psykisk syk og som påfører barna fysiske og psykiske problemer?
2. i over 12 år saboterer og hindrer barna samvær med sin far?
3. selv fremlegger hundrevis av subjektive løgner og uriktige påstander om far
4. selv konstruerer "umulighet" gjennom å plante frykt i barnet ved å true barnet med trusler om selvmord (PAS)?
5. misbruker rettsinstituttet og dermed svekker samværsforelderens rettsikkerhet.

Over nevnte sak fra høyesterett er fra 10.12.2010. La oss se hva adv. Rysst skriver i prosesskriv til tingretten i en annen sak, nr:10-201386TVA-HARD, bare dager senere, 17.01.2011.

Saken handler om et barn der

- mor i årevis har hindret barnet samvær med sin far

- der barnet har klippekort hos barnevernet
- der barnet er henvist til BUP
- der far krever **tvangsbøtfordeling** for mors sabotering av samvær
- der mor misbruker rettsinstituttet til å hindre barnet kontakt med far
- der barnet utsettes for alvorlig omsorgsvikt
- der barnet gjennom kronisk stress hos mor utvikler immunsviktsykdommen diabetes1
- der mor er trygdet for psykisk sykdom

Rysst er mors advokat og skal nå forsøre den samme adferd hun over kritiserte!

La oss se på det prosesskriv hun sender på mors vegne, sett opp imot det hun mener i høyesterett som var :

1. Samvær med samværsforelder er så viktig at tvang kan benyttes, med mindre det foreligger "umulighet".
2. Det er ikke bra for et barn å være med en forelder som påfører barn alvorlig *psykiske skader*, da det utgjør "umulighet".
3. Fremlagte bevis, herunder påstander, må bygge på klare objektive holdepunkter, med andre ord, bevis må kunne dokumenteres og være sanne.
4. Usanne og uriktige "bevis" svekker rettsinstituttet bla fordi det svekker den samværsberettigedes *rettssikkerhet*.

Fra side 1 av prosesskrivet

Rysst begynner med å påstå at det rettslige grunnlaget for tvangsbøtfordeling ikke er til stede og at begjæringen må avvises. Det rettslige grunnlaget er at mor har sabotert barnets samvær og sommerferier over mange år. Dette er uomtvistelig dokumentert med nettopp objektive dokumenter og samværsoversikter. Det rettslige grunnlaget er dermed til stede.

Rysst fortsetter med å påstå samvær ikke er mulig fordi barnet er 11.5 år og visstnok skal gi utsyn for at det ikke vil ha samvær med sin far. I sakkyndige rapporter frem til 2009 beskriver barnet klart at det trives hos far, altså ingen vegring mot far. Det foreligger heller ingen observasjoner eller beskrivelser av negativ adferd fra far mot barnet, tvert imot. Desember 2008 flytter hennes storesøster til far. Etter det påstår Rysst/mor i stadig stigende grad at barnet plutselig ikke vil til far, samtidig som det dokumenteres hvordan mor stadig truer barnet med å begå selvmord om det har samvær/ferie med far, samt skremmer det til å tro at om det drar til far, så "*kommer det hjem i en kiste*"!

Rysst påstår videre at mor lojalt har prøvd å få barnet til å være sammen med far uten at det har gitt resultater. Dette påstår Rysst vel vitende om at det foreligger 11.5 års dokumentasjon på at mor i alle disse årene har gjort sitt ytterste for å hindre barnet samvær. Igjen, er dette dokumentert i detalj med objektive

beskrivelser av samværssabotasje, ferienekt osv. Rysst påstår mor ikke har hindret barnet i å ha samvær med far, mens det finnes 11.5 års dokumentasjon av objektive dokumenter som viser det motsatte.

Videre skriver Rysst at mor har kalt inn til mekling. Mor krever separat mekling! Hun skriver at dersom det ikke blir noen avtale under meklingen, så vil hun ta ut stevning. Dette må være for å kreve omsorgen alene da retten allerede har bestemt at samvær er hver 14 dag med 4 ukers sommerferie. Det Rysst/mor krever er at barnet skal miste all kontakt med sin far. Ved meklingen har ikke mor noen forslag åmekle om, hun vil bare ha en attest. Da far kontakter mekler får han beskjed om dette fra mekler. Det er ikke noe å mekle om. Det betyr at mor trengte mekling kun for å få attest til å reise rettssak. Mens hun skriver hun ønsker avtale, avslører hun seg når hun slett ikke vil ha det på meklingen.

Fra side 2 av prosessskrivet

Rysst skriver så at mor mener barnet trenger hjelp for å opprette samvær. Stikk motsatt av hva intensjonen med meklingen var ment som (stanse alt samvær)! Mor drar barnevernstjenesten inn i sin bekymring for barnets manglende samvær med sin far. Problematisk blir det når barna forteller at barnevernets konsulent Ottar Strømsten, kun prøver påvirke barna til ikke å ha noen kontakt med sin far! Barnet som bor med far, oppfordres til å flytte på hybel i Bergen, det andre barnet skremmes med trusler mot sitt liv og mors trusler om selvmord og at det kan komme hjem i en kiste om det har samvær med sin far.

På bakgrunn av disse forvirrende beskrivelser, der Rysst i det ene øyeblikk fremstiller mor som "bekymret" for at barnet ikke får kontakt med sin far og i det neste øyeblikk vil frata far all kontakt med barnet, mener Rysst at det er behov for et saksforberedende møte, der barnevernets saksbehandler Strømsten, som i møte med barna oppfordrer dem til komme seg vekk fra far, stevnes som vitne for mor. Rysst/mors adferd fremstår som svært ustabil. I det ene øyeblikket tilsynelatende bekymring, i det neste vil de at samvær skal opphøre.

Under overskriften "**sakens fakta**", skriver Rysst at mor på det sterkeste vil bestride at det er hennes adferd som er årsak til konflikten mellom partene. På dette tidspunkt foreligger det omfattende objektiv dokumentasjon på at:

1. Mor i alle år har sabotert samvær og ferier for barnet og nektet det kontakt med sin far.
2. Mor nekter samarbeide med far, kommer ikke til 7 meklinger og nekter far direkte kontakt.
3. Mor, gjennom Rysst, har fremsatt omfattende usanne påstander om far
4. Mor er trygdet grunnet psykisk sykdom.

Rysst viser til at en sakkyndig fra 2002, 9 år tidligere mente at far var den konfliktdrivende når far reagerte på mors adferd. At den sakkyndiges arbeid er

avslørt som svindel overser Rysst fullstendig. At 2 andre sakkyndige på **samme tid** kom til stikk motsatt konklusjon overser Rysst fullstendig.

Videre påstår Rysst at barnets søster som flyttet til sin far i desember 2008 ble presset av sin far til å flytte. dette til tross for at barnet selv skrev at det var mor som truet med å begå selvmord om barnet ikke sa det ville bo med mor. Igjen er den dokumenterbare objektive sannhet, at barnet etter å ha blitt utsatt for mors trusler om selvmord om hun ikke sier hun vil bo med mor, selv velger å flytte til sin far. Også dette barnet ble hos mor henvist 3 ganger til BUP som følge av problemer hos mor som gikk på seksuelle overgrep, vold, trusler, sabotering av samvær osv. Rysst fortsetter med sine usanne påstander om at barnets søster ikke trivdes hos far og flyttet på hybel i Bergen. Den objektive dokumenterbare sannhet var at barnet bodde 2 år hos far, deretter som følge av press fra mor og barnevernet bodde på hybel i 6 uker, for deretter flytte tilbake til far da dette ble avslørt. Det er med andre ord ren løgn Rysst fremsetter.

Videre påstår Rysst uten noen dokumentasjon at det er ukorrekt at mor forhindret samvær i flere år. Dette gjør hun vel vitende om at det foreligger omfattende og detaljere objektive beskrivelser av mors sabotering av samvær og ferier. Rysst påstår samvær har skjedd i tråd med avsagte dommer. Dette er åpenbart usant og enkelt å dokumentere som løgn. Hun innrømmer til og med at barnet ikke har vært på sommerferie med sin far de siste år, der dommer klart gir barnet ferie med sin far.

Fra side 3 av prosessskrivet

At barnets ferie ble sabotert er dokumentert i detalj. Rysst derimot påstår for 2007 at "*det ikke passet for far å ha ferie med barnet*". Det i en situasjon der far gjennom 7 rettssaker har prøvd få feriesamvær med barnet og der barnet nektes ferie når far kommer for å hente det! For 2009 og 2010 påstår Rysst at far "*nektet å ha ferie med barnet*", mens dokumentene klart viser at det er mor som nekter og saboterer samværet ved å skremme barnet til å tro at det kan dø (komme hjem i en kiste), om det blir med sin far på ferie. Rysst sine påstander er åpenbart projeksjoner av mors adferd som gjennom stråmannsargumentasjon overføres på far.

Som "bevis" for dette påstår Rysst at far skal dra til Thailand på "*ubestemt tid*"! En påstand som mer reflekterer mos behov for forutsigbarhet i sin hverdag enn fars ferielengder som de siste 12 år har vært 4 uker hver sommer. Videre påstår det at barnet er usikker på når det kommer hjem til Norge og utrygg på om far klarer gi henne medisin for diabetes1, som ble konstatert rett etter at barnets storesøster flyttet til far! Igjen er det en hypokondrisk bekymret mors bekymringer (skåret høyt på hypokondri på MMPI) som projiseres over på far, vi ser konturene av.

Rysst fortsetter å fremstille det som om det er barnet som bor hos mor, som skal bestemme hvor fars familie på 7 skal dra på ferie. En får inntrykk av at mor igjen fremstiller sin vilje som barnets. Far kritiseres for ikke imøtekommne barnets ønske, mens det egentlig handler om mors ønske.

I en situasjon der mor saboterer alt samvær og all kommunikasjon med barnet, anklager hun far for ikke være villig til å snakke med barnet om hva barnet visstnok ønsker for å få til samvær. Det blir bare så tydelig at det ikke er barnets ønsker mor er bekymret for, men sine egne ønsker. I fars familie er det ytterligere 4 barn, ingen av disse har problemer rundt feriers reisemål. Det er åpenbart at mors hypokondriske bekymring vi ser. Det Rysst beskriver er en mor som skyver barnet foran seg og fremstiller sine egen behov som barnets. I sin iver over å fremme kritikk mot far avslører Rysst mors grenseoverskridende adferd og samtidig barnets manglende muligheter for autonomi.

Videre skriver Rysst at mor, i en setting der hun saboterer alt samvær og kontakt, er bekymret for hvordan barnet skal få kontakt med sin far. I en setting der barnet, av sin mor, hindres all kontakt med sin far, påstår Rysst at mor reagerte på at far ikke tok kontakt høsten 2010! På det tidspunkt har far prøvd i 11 år å få til slik kontakt, men stadig blitt hindret! dette er rimelig irrasjonell adferd!

Istedenfor å la barnet få normal kontakt konstruerer hun en konspiratorisk forklaring om at far brukte dette i et taktisk spill. Og det i en setting der far i 11 år har forsøkt få normal kontakt med sin datter og der mor i alle årene har sabotert en slik kontakt.

Det fremstår som åpenbart at Rysst/mor ikke ser sine egne bidrag til konflikten, men nærmest demonisk søker tillegge far ansvar for at kontakten med barnet har opphørt. Mor fraskriver seg ansvar for sine handlinger. Far, som i årevis har prøvd få til samvær og ferier, ansvarliggjøres for at barnet ikke har kontakt med sin far.

I en slik setting, der mor saboterer alt samvær (husk saken handler om tvangsbot) fremstiller Rysst det som om mor er bekymret for at barnet ikke får kontakt, begrunnet i at barnet trenger "tilknytningen" til far! En tilknytning hun gjennom sin sabotering i årevis ikke bryr seg om overhodet! Stort mer kynisk kan vel ikke en beskrivelse fra en advokat bli? Denne bekymringen avslører seg i neste setning (nederst s. 3) der Rysst/mor mener barnets vegring skal høres! Underforstått, det skal slippe samvær med far.

Fra side 4 av prosessskrivet

Igjen fortsetter Rysst/mor med beskrivelser av bekymring for barnets manglende kontakt med sin far.

- Bistand fra storesøster hjelper ikke,
- far påstår tar lite kontakt, (i en setting der han nektes kontakt)
- mor har kontaktet fastlegen og henvist barnet til BUP "vedrørende vanskene hun har med kontakt med sin far".

Men så i siste setning avsløres det egentlige motiv, tvangsbøtene! Det eneste mor er bekymret for er tvangsbot. Dette kunne hun unngått ved å forholdt seg til de dommer som foreligger. Istedent viser reaksjonen at alt settes inn på å hindre barnet kontakt med sin far.

Oppsummert : Rysst sin taktikk er åpenbart følgende:

1. Å fremstille det som om mor er veldig "bekymret" for det manglende samværet og at hun har gjort "alt" for å få til dette samvær, for deretter å påstå samvær er umulig ved å.....
2. Gi far ansvaret for det manglende samværet og fremstille det som om far ikke gjør noe for å få til samvær, gjennom løgner om at far ikke vil eller nekter samvær og det i en situasjon der far i 12 år har prøvd få til slikt samvær.
3. Som følge av dette påstå *"umulighet"* for å slippe tvangsbøter!

Hele dette kyniske spill kunne vært unngått om mor lot barnet få normal kontakt med sin far. Istedenfor å bidra til en slik kontakt driver mor og Rysst et kynisk manipulativt spill der mors adferd projiseres over på far, og der far gjennom stråmannsargumentasjon anklages for denne adferd! Et sykt spill hvis forklaring bare finnes i komplisert psykiatri!

For i det hele tatt å kunne fremstille en sak på denne måten, må både Rysst og mor overse all historikk, alle fakta og mors egen adferd. Rysst sin fremstiling er ikke på noe sted dokumentert, noe som ikke er mulig, fordi dokumentene i saken så klart viser at det er mor som saboterer/hindrer samvær, det er far som prøver få til samvær. Fakta snues på hodet når mor/Rysst anklager far for ikke ville ha/ta initiativ til samvær.

Rysst sin fremstilling er preget av mors selektive hukommelse, fantasi og magiske tenkning. Den bærer preg av mors behov for frustrasjonsdemping, mer et eventyr bygget på magisk tenkning enn på sakens realiteter. Dette er *dissonansteorien* i praksis. Istedenfor å forholde seg til virkeligheten, tilpasser Rysst/mor virkeligheten til sine egne frustrasjoner. Derfor er det ingen vedlegg til prosessskriver som kan dokumentere den fantasipregede fremstilling Rysst kommer med.

Hvilke slutninger kan vi så trekke?

1. I kjennelsen fra høyesterett fra 10.12.2010 går det meget klart frem at adv. Rysst mener at: "*det må foreligge klare objektive holdepunkter til grunn for bevisvurderingen*"! Objektive holdepunkter må være holdepunkter som er sanne og knyttet til dokumenterbare fakta.
 - a. I sitt eget prosesskriv og bevisfremleggelse fra 17.1.2011 derimot, benytter hun konsekvent subjektive, udokumenterte, usanne påstander.

2. I kjennelse fra 2010 mener Rysst at samvær kan gjennomføres med tvang om det ikke foreliger "umulighet".
 - a. I prosesskriv av 2011 påstår hun imidlertid "umulighet" på bakgrunn av påstander fjernt fra sitt eget krav til **objektiv bevisvurdering**.
 - b. Interessant er det at Rysst ikke kan vise til noen som helst negativ adferd far skal ha utsatt barnet for, bare mors påstander om at far ikke "vil" ha samvær. Far ansvarliggjøres for mors sabotering.
3. I prosesskriv fra 2011 mener Rysst at utsagn som kommer fra personer av mer forstyrret karakter, ikke bør tillegges stor vekt.
 - a. I prosesskriv av 2011 tillegger hun en psykisk syk mors fantasipregede, udokumenterte påstander stor verdi! (Mor er trygdet med diagnose)
4. I kjennelse av 2010 er hun bekymret for fars rettssikkerhet
 - a. I prosesskriv av 2011 bryr hun seg ikke om fars rettssikkerhet i det hele tatt!

På bakgrunn av dette kan vi derfor slutte at advokat Trine Birgit Rysst på en *kynisk* manipulativ måte tilpasser sin argumentasjon til målet, som er å **vinne** en sak. Moral, etikk og lover forkastes til fordel for å vinne. Det er åpenbart usanne og uriktige påstander hun fremsetter for domstolene, noe som klart er forbundet med straffeansvar. Så langt for domstolenes formaning om å snakke sant og straffelovens § 163. Likeledes er det ingen tvil om at hun **vær** hva som er riktig, men har ingen betenkelsketer med å bryte både moralske og juridiske lover i sitt **manipulative spill**. Det kan være på sin plass å se hva professor Sirnes skrev i 1976:

Mange blir imponert av psykopatens aktivitet og «ærlighet». Men «ærligheten» består ofte i at han ikke en gang hykler. Det kan med rette hevdes at hykleriet i mange situasjoner er lastens tributt til dyden. Den som hykler, viser i all fall at han vet hvordan han bør oppføre seg. Men den som lyver og vet at han lyver og vet at andre vet at han lyver, han er av det onde.

Tolak B. Sirnes (1976:45-46) Å sette de undertrykte fri - Hvordan redusere psykopatens makt

Den som avsløres i en løgn og som innrømmer og legger seg flat viser i alle fall at de vet at de har gjort noe galt, de eier **skam**. Den som fortsetter å fremsette de samme usanne påstander etter at de er avslørt, mangler åpenbart evne til mentalisering, se seg selv og andre fra et ytre perspektiv. Slike mennesker eier ingen skam. Det må en ekstrem benektede og egosentrisk personlighet til for å fremsette og gjenta en løgn som er avslørt og så på toppen av det hele føle seg "krenket" når de avsløres! Projeksjon av egne trekk over på andre og deretter kritisering av den andre for

disse trekk er stråmannsargumentasjon. En slik adferd fra adv. Rysst viser i tillegg alvorlig svikt i empati, evne til å leve seg inn i andres følelser.

Disse eksempler fra Rysst sitt prosesskriv av 17.1.2011 er ikke enestående for hennes adferd i domstolene. Dette er godt dokumentert i flere av hennes rettssaker 12 år tilbake i tid, både i denne artikkelen om stråmannsargumentasjon og i denne artikkelen om falsk dokumentasjon. Dette kan vanskelig karakteriseres som annet enn **kynisk manipulasjon** av domstolene i den hensikt å **vinne** en sak. Hva som er *barnets beste* i de saker her nevnt, må åpenbart vike for adv. Rysst sine behov for å vinne. Løgn, manipulasjon og fremsettelse av usanne udokumenterte påstander synes prege adv. Rysst sin adferd. **Advokaten har et ansvar for å sette barnets beste foran klientens beste!**

For de som kommer i kontakt med advokater som Trine Birgit Rysst i saker som har med barn å gjøre, er det all grunn til å være bekymret for barnets beste.

Det er slik det her er dokumentert åpenbart at advokater med en personlighet som Trine Birgit Rysst, bidrar til betydelig økt konflikt i denne typen saker. Det som gjør det så komplisert å avsløre er at få dommere er bevandret i kunnskap om den type psykiatri man her står ovenfor. Det kreves innsikt og kjennskap til narsissistisk/psykopatisk dynamikk for å avsløre denne typen adferd.

Ordene som fremsettes høres så riktige ut, det er nesten som Robert Hares beskrivelse i sin bok Uten samvittighet (2003):

[G]ode mennesker er sjeldent mistenksomme; de kan ikke forestille seg at andre gjør de tingene de selv ikke er i stand til å gjøre; vanligvis aksepterer de den uDRAMATISKE løsningen som den korrekte, og lar det være med det. Dermed er de normale også tilbøyelige til å se for seg [psykopaten] som en med et like monstruøst utseende som sinn, noe som er bortimot så langt borte fra sannheten som det vel går an å komme.... Disse virkelighetens monstre så vanligvis ut, og oppførte seg, mer normalt enn deres reelt normale brødre og søstre, de presenterte et mer overbevisende bilde av dyden enn dyden presenterte av seg selv – på samme måte som rosenknoppen av voks eller plastferskenen synes mer perfekt for øyet, mer slik sinnet trodde en rosenknapp eller en fersken burde være, enn den uperfekte original den hadde blitt formet utifra.

William March, *The Bad Seed*

I saker med samme tema, **barnets beste**, har vi med andre ord to ulike adferder fra samme advokat:

Troverdig eller kynisk manipulativ?

Advokat Trine Bitgit Rysst
10.12.2010 - Sak: HR-2010-02110-U

A

Adv. Trine B. Rysst forsvarer en far som hindres samvær

1. Samvær er så viktig at tvang kan benyttes om det ikke foreligger "umulighet".
2. Det er ikke bra for et barn å være med en forelder som påfører det psykiske skader
3. Det må foreligge klare objektive holdepunkter til grunn for bevisvurderingen
4. Usanne og uriktige bevis svekker rettsintittuttet fordi det svekker fars rettsikkerhet.
5. Utsagn fra personer med forstyrret karakter er mindre troverdig.

Advokat Trine Bitgit Rysst
17.1.2011 - Sak: 10-201386TVA-HARD

B

Adv. Trine B. Rysst forsvarer en mor som saboterer samvær

1. Tvang kan **ikke** benyttes, usanne påstander utgjør "umulighet".
2. Det er **ok** for et barn å være med en forelder som påfører det psykiske skader
3. Det er ok å fremsette **usanne subjektive påstander** i bevisvurderingen
4. Usanne og uriktige bevis svekker **ikke** rettsintittuttet eller fars rettsikkerhet.
5. Utsagn fra personer med forstyrret karakter har **stor** troverdighet.

Les historien her: <http://www.sakkyndig.com/psykologi/artikler/kynisk.pdf>

Adferden styres ikke av hva som til enhver tid er til **barnets beste**, men hva som kan få advokat Rysst til å vinne. Gjennom bruk av direkte løgn, stråmanns argumentasjon, demonisering av motpart, utstrakt bruk av projeksjon, splitting, benektlse, manipulering av omgivelsene og fantasipregede uriktige fremstillinger klarer advokater som dette å manipulere domstolene til beslutninger der seier i domstolen er viktigere enn **barnets beste**.

**ER IKKE LOVEN LIK FOR ALLE? ER DET DEN SAMME LOV SOM SKAL BENYTTESS
I ULIKE SAKER, ELLER ER DET ADVOKATER SOM TRINE B. RYSST SIN
TOLKNING AV DISSE LOVERE SOM GJELDER?**

**NÅR SKAL DOMSTOLENE BEGYNNE Å STRAFFE
SLIK ÅPENBAR FORAKT FOR
OG LATTERLIGGJØRING AV RETTS INSTITUTTET?**